

Török Gábor eleméz - A ByeAlex-jelenség

2013 március 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

értékelve

Még nincs

Mérték

Újságíró: - A médiában a hétvége nem ismert fogalom. ByeAlex: - Nálam igen. Akit érdekel, hogy milyen a világok találkozása, nézze meg ezt a felvételt.

Azon a sajtótájékoztatón készült, ahol a nézők szavazatával nagy meglepetésre dalversenyt nyert antisztárt – akinek antisztársága miatt a magyar média egy részében máris a „flegma” lett az állandó díszítő jelzője - próbálja meg számon kérni a hazai bulvárújságírás egyik felháborodott képviselője. Nem kell megijedni: nem fogok zenekritikát írni (annak ellenére sem, hogy nekem tetszett „ez a dal”), sőt, talán még azt is sikerül elkerülnöm, hogy nagyon messzemenő következtetéseket vonjak le ByeAlex sikeréből. Valamit azonban látni kell: az emberek egyre inkább vágynak arra, hogy valaki nagyon más legyen – vagy legalább annak látsszon. S ha igaz ez a celebek és a sztárok világára, vajon miért ne lenne az a politikusok esetében?

Az analógia rettentően csábító: a humoristából lett politikus, [Beppe Grillo](#) egészen elképesztő választási eredménye (több mint 25 százalékot kapott pártja a [február végi voksoláson](#)) Olaszországon kívül is óriási publicitást kapott. Grillo üzenete – logikailag – valami hasonlóról szól: nem olyan vagyok, mint ?k. A Movimento 5 Stelle alapítója megvet mindent, amit a politikusok csinálnak; többek között nem ad interjúkat lapoknak, nem hajlandó a tévében szerepelni, mert a médiát is a korrupciós rendszer kiszolgálójának tartja.

Nem arról szeretnék most beszélni, hogy mindebben mennyi a valóság és mennyi a felvett, csinált, hanem arról, hogy m?ködik. Az emberek láthatóan ki vannak éhezve az antitézisekre, ami persze nem új jelenség: tudjuk, a folyton az erkölcsökre hivatkozó jakobinus forradalom bukása után is táncoltak a sírokon Párizsban. Az okokat magyarázva a világegyetem sem akarnék pszichologizálni vagy szociológust játszani: egyikhez sem értek. Ugyanakkor nem lehet nem észrevenni, hogy vágyunk a formabontókra. A válság, a kiábrándulás, a csalódás elemi erővel hozza el? az igényt arra, hogy lássuk: valaki beint ennek a világnak. Az olaszoknak bizonyára jó érzés, apró elégtétel lehet figyelni a „hagyományos” politikusok döbbenetét, ahogy idehaza mi is kéjes örömmel olvassuk a celebvilág jeles képviselőinek az eredményhirdetést követő sopánkodását, fanyalgását. ByeAlex fent idézett egyetlen mondata ugyanis az igazi forradalom: más rendszerben élni, más fontossági sorrendet felállítani, másképp gondolkodni és viselkedni. Nem úgy, ahogy „?k” odafent, hanem ahogy „mi”, a normálisak idelent.

Médiasztárok panaszkodnak, hogy miközben korábban ez a szerep tisztelt foglalkozásnak számított, ma gyakran megvetés tárgyai. Még nézzük, ismerjük ?ket, de már – miként ez a mostani eset is mutatja – megvetjük ?ket, bukásukra várunk, szenvedésükben akarunk gyönyörködni. S akkor mit mondjanak a politikusok... Persze, a politika más világ, mások az elvárások, és – ahogy ezt sok sikertelen paprikajancsi példája mutatja – bizonyára másképp is kell másnak lenni, mint a zeneiparban. Ugyanakkor mégsem sikerül elkerülnöm, hogy ne írjam le:

valódi, létez?, szemmel látható nagyságú betöltetlen teret jelenleg a hazai politikai versenyben is csak az antitézisben látok. S ezt a szerepet olyanok biztosan nem játszhatják el, akik az „öltönyösök” világából érkeznek, csak olyanok, akik pontosan olyan természetesen látszanak természetellenesnek mellettük, mint ahogy ByeAlex látszott a kereskedelmi tévék világából érkez? hazai celebek körében. Ettől még nem lesz más a politika, de más politikusok innen, ezen az úton egyszer még nálunk is jöhetnek.

<http://torokgaborelemez.blog.hu> - A Flag Polgári Magazin partnere

Ajánló